

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2016. szeptember 13. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt **[I. rendű vádlott neve] és társa** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2016. február 10. napján kihirdetett **4.Bf.576/2015/12.** számú ítéletét **megváltoztatja** akként, hogy az I. rendű vádlott **bűnösségét további 1 rendbeli társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérletében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/bb) és b/bc pont] is megállapítja.**

Egyebekben a másodfokú ítéletnek [I.rendű vádlott neve] I. rendű vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.

Kötelezi [I.rendű vádlott neve] I. rendű vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült 8.100.- (nyolcezer- száz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék végzése ellen [I.rendű vádlott neve] I. rendű vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, elsődlegesen a bűnösség megállapítása miatt felmentés, másodsorban a büntetés súlyossága miatt, annak enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.108/2016/1-III. számú átiratában a törvényszék ítéletének megváltoztatására tett indítványt; az I. rendű vádlott bűnösségének a Btk. 370. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b/bb) és b/bc) pontjában foglaltak szerinti, további egy rendbeli társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérletében való bűnösségének kimondását, egyebekben a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezési nyilvános ülésen a törvényszék másodfokú határozatában foglalt rendelkezések helybenhagyására tett ugyanígy indítványt. Ezt részletesebben nem indokolta.

A fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak ítélte a következők miatt:

Relatív eljárási szabálysértést valósított meg a másodfokú bíróság azzal, hogy ítéletének ún. rendelkező részében teljes körűen nem szerepeltette a jogorvoslati jogosultságra figyelmeztetést.

A harmadfokú eljárást megnyitó másodfokú határozat elleni jogorvoslat lehetőségére ugyanis az I. rendű vádlottat és védőjét is figyelmeztetni kellett - amit meg is tett az elsőfokú bíróság, a tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltak szerint. Ez azonban nem elegendő; a jogorvoslati jogosultságra figyelmeztetésnek a kihirdetett, majd írásba foglalt, így írásban, kézbesítéssel közölni rendelt ítéletben is, annak rendelkező részében ugyancsak szerepelnie kell (BH. 1997. 273. számú jogeset I. pontja). Miután a törvényszék az általa lefolytatott eljárásban felvett jegyzőkönyv szerint a jogorvoslati lehetőségre történt figyelmeztetést eszközölte, és a védelmi oldal nem jelentett be fellebbezést, így megállapítható, hogy az eljárási szabálysértés csupán viszonylagos, ezért a másodfokú bíróság csak annak megállapítására szorítkozott.

Az ügy érdemében eljáró törvényszék, mint másodfokú bíróság a tényálláshoz kötöttség elvét megsértette azzal, hogy tényállás helyesbítésként valójában eltérő tényállást kívánt megállapítani, habár annak büntetőjogi jelentősége nem volt és az eljárási lehetősége sem állt fenn.

Nem jelölte meg ugyanis, hogy a helyesbítés milyen konkrét okra vagy hiányosságra vezethető vissza.

Az első fokú tényállás valójában megalapozott volt [Be. 351. §(1) bekezdés], így a harmadfokú bíróság a törvénysértően eszközölt, a törvényszék megfogalmazása szerinti "helyesbítést" nem tekintette irányadónak, miután az első fokú ítéletben rögzített tényállás megalapozott.

Ennélfogva a Be. 388. § (2) bekezdését alapul véve, a Be. 396. § (1) bekezdésének 3. fordulata alapján nem kellett a harmadfokú bíróságnak a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését megfontolnia, mert meg volt annak a törvényes lehetősége, hogy megalapozott tényállást bírálhasson felül.

A másodfokú bíróság tévedett abban - az alapul vehető, mindenben megalapozott tényállás alapján - , hogy a több garázst bennfoglaló garázs-soron elkövetett bűncselekmény esetén, *mellőzte* a felmentéssel érintett garázsban található tárgyakra vonatkozóan az I. rendű vádlott bűnösségének megállapítását.

A következetes bírói gyakorlat egységes abban (Bíróági Határozatok 1989. 137. számú jogeset és EBH 2000. 290. számú jogeset II. pontja) miszerint a dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás kísérlete megállapítható, amennyiben az elkövetett az összetett, több mozzanatú bűncselekmény tényállási elemei közül *legalább a dolog elleni erőszakot, annak kifejtését megkezdi*. Amennyiben erre nem kerül sor, csakis ebben az esetben állapítható meg az előkészület stádiuma, amit a törvény nem büntet.

A vádban szereplő garázs épületének teteje szilárd, strukturális és funkcionális szempontból egyaránt a vagyon-megőrzést is biztosító konkrét építési elem. Ennek megbontása - az ítélet tábla álláspontja szerint - az irányadó ítélkezési gyakorlatra is figyelemmel egyértelműen arra irányult, hogy az elkövetők meggyőződjenek arról, vajon ott meg vannak-e azok a jogtalan eltulajdonítás végett elvenni szándékozott dologi javak, amelyek a már említett lopás bűncselekményének elkövetési tárgyai megállapítására alkalmasak.

A törvényszék helytelenül foglalt állást abban, hogy az ún. tetőbontást követő "körülnézés, tájékozódás" előkészületi magatartás; a cselekménysorozat konstellációjában világos, hogy az I. rendű vádlott (és társa) e garázsban található vagyontárgyak eltulajdonítását is szándékozta, tehát a lopás kísérlete ezen garázs esetében is megállapítható volt. Semmi nem indokolja ettől eltérő következtetés levonását, ezzel ellentétes álláspont elfoglalása nélkülözi az elemi logika és az életszerűség elvárásait egyaránt.

A törvényszék jog-logikáját követve egyébként a II. rendű vádlott felmentésére is sort kellett volna keríteni, amit a harmadfokú bíróság a teljesség kedvéért megjegyzett [Be. 349. § (2) bekezdése].

A kifejtettek miatt a harmadfokú bíróság a törvényszék ítéletét megváltoztatta, és a már említettek miatt a megfelelő jogkövetkezményeket vonta le, így tehát az I. rendű vádlott bűnösségét további, 1 rendbeli a a vád szerint minősülő és büntetendő lopás vétségében is megállapította.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva egyetértett a fellebbviteli főügyészség indítványával.

A három év három hónapi, az ún. középértéket jelentős mértékben alulmúló törvényszéki ítélet súlyosítást bennfoglaló megváltoztatására nem volt lehetőség tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott terhére az ügyész nem jelentett be fellebbezést [súlyosítási tilalom: Be. 354. § (1) bekezdése].

Ezzel együtt az ítélőtábla álláspontja szerint indokolatlanul enyhe büntetés kiszabására került sor az I. rendű vádlott esetében.

A Kúria BKv. 56. számú véleményében lefektetett elvi alapon mellőzte a harmadfokú bíróság a másodfokú ítéletből a "betöréses lopás" mint bűnösségi körülményre történt hivatkozást, helyett a helyénvaló, a kúriai állásfoglaláson alapuló *dolog elleni erőszakkal elkövetett lopások* elszaporodottságát értékelte súlyosítóként.

A kifejtettekből következik, hogy az ügyész fellebbezése alaposnak bizonyult, ezért az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és a rendelkező rész szerint határozott. Egyebekben viszont az I. rendű vádlottra vonatkozó törvényszék ítéleti rendelkezéseket a Be. 375. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be. 388. § (1) bekezdése és 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte [I. rendű vádlott neve] I. rendű vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2016. szeptember 13.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bhar.III.226/2016/5. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 4.Bf.576/2015/12. számú ítéletének I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottra vonatkozó és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. szeptember 13.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke